

„Jót tenni jó.”

Zsigó Róberttel, Baja polgármesterével folytatott
2014. április 1-jei beszélgetés
a városvezetés közösségi szempontjairól

Mátyus Aliz: A bajai polgármester úrral ülök Budapesten, a képviselők házában. És ez egy olyan nap után történik, amikor miniszterelnökünk meglátogatta Baja városát. Miután én a Szín – Közösségi Művelődés felelős szerkesztője vagyok, és az áprilisi számunk meghatározóan polgármesterekkel készült beszélgetésekből fog állni – és egyetlen ilyen nagyságú település fog szerepelni a palettánkon, mint Baja, ez lesz a legnagyobb település –, én miniszterelnök úr látogatásával kapcsolatosan tenném

fel az első kérdést. Elképzelhető-e az, hogyha egy miniszterelnök egy ekkora városba látogat, mint Baja, akkor ott közösségépítő módon tud szólni? És mindjárt kérdezném polgármester úr tevékenységéről is, hogy városléptékben érvényesülnek-e döntéseiben közösségi szempontok.

Zsigó Róbert: Igen. Mind a kettő kérdésre a rövid válasz az, hogy igen. Egy miniszterelnök, Orbán Viktor látogatása is – nem egyszer már, többször volt vendégünk Baján – közösséget kovácsol, mindig közösséget kovácsolt. Most ez egy speciális helyzet, hiszen az országgyűlési választások előtti utolsó héten jött el; nyilván, ez a választási közösségépítés szempontjából fontos. De egyébként is az a polgári keresztény konzervatív közösség, amelyik Baján, illetve a térségben van – hiszen Baját a térségtől nem lehet elválasztani –, fontos akkor is, amikor nem kampány van. Erre miniszterelnök úr már többször példát szolgáltatott. Polgármesterként pedig azt tudom válaszolni, talán ez a legfontosabb dolog, a közösség szempontja. Minden döntést persze nem lehet így meghozni, de a legtöbb helyi döntést úgy kell nézni, hogy a közösség szempontjait szolgálja-e vagy nem, annak a javára van-e, vagy nem, hosszú távon közösséget épít, vagy inkább közössé-

get rombol. Rengeteg ilyen választás vagy döntés volt az elmúlt években is, hiszen minden változott körülöttünk. Egy olyan kormányzati ciklus vége felé járunk, amelyikben úgy vettük át a kormányzást, hogy gyakorlatilag semmi nem működött – az oktatás, az egészségügy, az önkormányzat, semmi. 2010-ben vállaltuk, hogy a fejről a talpára állítjuk az országot, amelyben élünk. Így aztán minden megváltozott körülöttünk. Az önkormányzatunk feladata is megváltozott, az önkormányzatok szerepe is megváltozott. Kialakult a járási rendszer. Az oktatási rendszer nagyrészt országos, állami fenntartásba került. Az egészségügyi rendszer egy része szintén állami fenntartásba került. Nekünk is sok olyan döntést kellett hoznunk, amely a közösség szempontjából értelmezhető döntés. És a legtöbb fejlesztésünknel is – nagyjából 20 milliárd forintnyi fejlesztés van folyamatban a városban, illetve a térségben – a döntő, hogy a közösség szempontjából milyen: presztízsbetűzés, vagy valami hasznot tud hozni. Segít-e abban, hogy a feladatainkat megfelelő módon ellássuk, vagy nem. Ezek azok a kérdések, amelyekre minden esetben választokat kell adni.

M. A.: Megtenné-e, hogy a jelentősebb fejlesztésekről beszélve elmon-

daná, hogy konkrétan mik azok a döntések, amikről úgy gondolja, hogy a város mint közösség vagy akár a városnak bizonyos részei mint közösségek érdekében történtek/történnének?

Zs. R.: Beszéljünk egy kicsit akkor a fejlesztésekről. Fejlesztéseknek gondolok én sok mindent. És ezt is többféleképpen tudom mondani. Az egyik az, hogy mi azt vállaltuk 2010-ben, hogy azokat a fejlesztéseket, programokat, amelyeket megkapunk – félig vagy az elején –, azokat tisztességgel befejezzük. Több ilyen volt, voltak benne hibák, ezeket ki kellett javítanunk. De azért mégiscsak, például a történelmi belvárosunkat megújítottuk. Fölújítottuk az egész történelmi belvárost. Ezt megörököltük, rengeteg hibával, kis csúszás is keletkezett emiatt, de sikerült megfelelőképpen megoldanunk. És ennek például az egyik fontos eleme, a Tóth Kálmán tér, az egyik tere a városnak – amellet, hogy tényleg szép lett –, teljesen megújult, úgy csináltuk meg, hogy ez egy közösségi tér legyen. Nem meszse van tőle Baja legnagyobb lakótelepe, és még onnan is eljönnek nagyon sokan – hétköznap is, hétvégén is, napközben is, este is – a Tóth Kálmán térre. Rengeteg idő, fiatal ember, családok, gyerekek is. A Tóth Kálmán térrel sikerült közösségi teret építenünk. És ez nagyon fontos volt.

Ugyanígy megörököltük – és ki kellett javítani a hibáit – a Bácskai Kultúrpalotát. Ez egy régi épület, egy régi bútorbolt, amelyet fölújítottunk, és most a bácskai kultúrának ad otthont. Azt tudni kell Bajáról, illetve a bácskai térségről, hogy évszázadok óta él itt sok nemzetiség békességben, egymást megbecsülve, egymást segítve.* A legnehezebb időkben ez húzott ki minket a bajból. És szerintem a sikerekhez is ez segített hozzá, ez adta a plusz erőt. Amikor a Bácskai Kultúrpalotát átadtam, mondtam egy idézetet, amit minden asszony tud, hogy a csendes ház bajt jelent.

* A Szín – Közösségi Művelődés 18/4-es számában – Bácskerteszi értékek, hagyományok címmel – Bácskáról beszélnek Csikos Sándor iskolaigazgató tapasztalatai. Gondolatainak újra olvasása kiegészíti, s új dimenziókkal gazdagítja a beszélgetést (A szerk.).

Azt kívántam, hogy ne legyen csendes soha a kultúrpalota. Van egy nagy színházterme, vannak kisebb termei. És hála Istennek, nem csendes, nincsen baj. A hét minden napján tele van, különböző rendezvények vannak. Egyre több benne a bácskai térségből föllépő művész: táncsoportok, énekarok, művészeti szakkörök. Tehát tényleg a Bácska kulturális központja lett. Tehát vannak olyan fejlesztéseink, amelyeket megörököltünk és tisztességgel befejeztünk.

Vannak térségi fejlesztéseink, amelyekre aztán, hogyha több település fog össze, akkor nem lehet azt mondani, hogy a közösség szempontjából nem fontosak. Még akkor is, hogyha csatornázásról van szó. Érseksanád, Sükösd, Vaskút és Baja összefogott, és teljes lesz ezeken a településeken a csatornázottság. Ez akkor is egy bonyolult fejlesztés, hogyha egy település fog hozzá, hátha még négy. Mégis, az elmúlt három évben sikeresen együttműködünk abban, hogy elindulhassanak a munkák, és be is fejeződhetnek majd.

Ugyanígy, a hétvégén adtuk át a Baja–Vaskút kerékpárutat, amely két települést köt össze, ahol eddig buszszal tudtak közlekedni azok, akiknek nincsen személygépkocsijuk, vagy nem akarnak személygépkocsival közlekedni. Most egyre többen járnak be a városba, az ügyeiket intézni, munkába, iskolába kerékpárúton. Összeköt minket a kerékpárút.

Ráadásul emellett még az 51. számú főútnak is lassan – azt hiszem, valamikor a nyáron – megkezdődik a felújítása. Ez – Sükösd, Érseksanád, Baja – szintén három települést köt

össze úgy, hogy szintén épül kerékpárút mellette. És az 55-ös út felújítása Baja–Szeged között is megkezdődött, amely mellett szintén 100 kilométeren épül kerékpárút. Tehát azt mondhatom – ugye, nálunk a Duna és mellékágai, a Sugovica, a Deák Ferenc-csatorna fölfűzi a településeket –, hogyha jól csináljuk, akkor ez a kerékpárút-hálózat is fölfűzi a településeket egy füzérré.

Van egy kórházunk, ugye 2012-ig mi voltunk a főntartói, azóta állami főntartásba kerül, de ettől még ez a kórház ott maradt, azok az orvosok dolgoznak benne, akik nálunk laknak, azokat a betegeket gyógyítják, akik nálunk laknak, tehát egy fontos intézmény. És rengeteget dolgozunk együtt a kórházzal. Most például egy majdnem 4 milliárdos beruházással egy teljesen új épület épül több szinttel – hét szinttel. Amiről nem mondhatjuk azt, hogy a kórház belügye, hiszen egyrészt az ott dolgozóknak a munkakörülményeit javítja, másrészt a bácskai térség, sőt a még egy kicsit nagyobb térségben élők gyógyítását szolgálja. Tehát ez is egy közösség-építő – még ha nem is a legvidámabb, mert senki nem szeret beteg lenni – beruházás.

És van egy nagy turisztikai beruházásunk, amely szintén a közösség szempontjából érdekes. Azt tudni kell, hogy Baján a rendszerváltozás után, nagyjából olyan 9-10 ezer munkahely szűnt meg. A fele bajai, a másik fele vidéki településen. Azt is tudni kell erről a térségről, hogy míg a határ menti települések a világ szerencsésebb részein előnyt kovácsolnak abból, hogy ők határ mentiek, Baja és



a térsége ennek a hátrányát érezte az elmúlt húsz esztendőben, a délvidéki, a jugoszláv polgárháború miatt. Tehát gyakorlatilag a gazdasági, részben a társadalmi kapcsolatok is megszűntek vagy megrongálódtak.

Mindig azt mondják, évtizedek óta azt halljuk, hogy Bajának, illetve a bajai térségnek, a bácskai térségnek az idegenforgalom lehet a kitörési pontja. De ez ügyben érdemi fejlesztés még nem történt. Mi belefogtunk egy nagy turisztikai fejlesztésbe, ennek az a célja, hogy a 21. századnak megfelelő infrastruktúrális lehetőségeket biztosítsunk. Tehát például építünk egy hidat, egy gyalogos-kerékpáros hidat a Petőfi-sziget és a Nagy-Pandúr-sziget közé. A Nagy-Pandúr-szigeten, egy Pandúr falut hozunk létre, ahol meg tudjuk tanítani az oda érkezőket halászlévet főzni, de ahol végig is tudják járni a Pandúr falut, ezt az ökoturisztikai központot, megnézni, hogy milyen őshonos állatok vannak a Gemencben, hiszen a Gemenc is hozzánk tartozik. Emellett kerékpárutakat fogunk építeni ebből a projektből, emellett a vízi színpadot föl fogjuk újítani, ami a Baja belvárosában, a Sugovicán van. És ott innentől fogva, mivel megújul, korszerűsödik – eddig is több rendezvény helyszíne volt –, több kulturális rendezvényt szeretnénk a vízi színpadon megtartani. Ez is közösségépítés. Egy turisztikai központot is létrehozunk. És a Sugovica szabad strandot is fejlesztjük, hogy a 21. század korszerű feltételeinek tudjon megfelelni. Merthogy nyáron, jó időben fél Baja a Sugovica strandon van. Őket szolgálja egyrészt, másrészt cél, hogy hasznot hozzon a városnak. Aki idelátogat hozzánk, ne csak két napra jöjjön el, hanem egy hétre is. Itt költse el a pénzét, jó hírünket vigye a világba. És nem melleleg, segítsen nekünk munkahelyet teremteni. Tehát ezek azok a fejlesztések, amelyeket befejeztünk, illetve amelyekbe belefogtunk. Én azt remélem, hogy 2015-től, mivel akkor a nagy turisztikai fejlesztés is befejeződik, valóban eljön az az időszak, amikor hasznot tud hozni a városnak minden fejlesztés.

M. A.: *Tudok róla, hogy van Baján egy Halfőző Fesztivál. Ugyan nem sikerült az elmúlt évben eljutnom rá*



– *Munczig Edit kolléganő meghívására mentem volna, de intézeti igazgatóm olyan dolgot kért tőlem, ami miatt nem tudtam elmenni, hozzá teszem, ami miatt maradtam, legalább olyan szívesen csináltam, mint ahogy Bajára mentem volna a Halfőző Fesztiválra. Erről hadd kérdezzem meg – azon túl, ami nyilvánvaló, hogy a vendéglátóknak öntudatot, méltóságot ad –, mit jelent egy polgármesternek. Akár konkrétan az a néhány nap.*

Zs. R.: Sok munkát.

M. A.: *És hogy vesz részt? Ez, ahogy láttam, egy reggeltől estig, sőt másnap is tartó program.*

Zs. R.: Sőt előző nap is. Csütörtökön este szokott kezdődni a Halfőző Fesztivál – most tavaly már a negyedik alkalommal – a Felső-Bácskai Néptáncgálával, amikor a környékbeli települések néptáncsoportjai lépnek fel, a Szentháromság téren. Másnap már jönnek a testvértelepüléseink, akiket szintén örömmel fogadunk. Szombat a legfőbb nap, akkor van a halfőző fesztivál, akkorra jön a városba rengeteg vendég. A környezetben sincs szálláshely. És az utolsó nap, amikor elköszönünk a vendégeinktől, illetve, amikor este koncerttel zárunk. Tehát egy négynapos rendezvénysorozat. A szombati nap, az természetesen rengeteg munka. De azért megpróbálok nem csak polgármesterként részt venni. Ugye ez a halfőző fesztivál, de nálunk nem egy fesztivál van, hanem több. Februárban a Bácskai Hurka- és Kolbászfesztivál, ősszel az Újbor Fesztivál, májusban a Jánoska-eresztés, ami Nepomuki Szent János ünnepe, a vizen járók védőszentjének az ünnepe. De kétség kívül a leghíresebb, legnagyobb rendezvényünk az a Halfőző Fesztivál. Nagyjából 1600 bográcsban fő ilyenkor a

bajai halászlé. Ha meg tudnánk kóstolni mind az 1600 bográcsot, akkor láthatnánk, hogy mindegyik más. És mindegyik bajai, és mindenki a legjobb. Mert nálunk mindenki a legjobb halászlévet főzi. Sokan összekeverik ezt halfőző versennyel. Ami azért nem lehetséges, mert 1600 bogrács halászlévet nem lehet zsűrizni. Ez egy fesztivál, ez annak idején is úgy jött létre, most is azért van, meg lehet váltani a férőhelyeket – a férőhelyhez jár egy asztal, egy főzőhely, két pad –, kimennek a családok a barátokkal, az ismerősökkel, kint a téren főzik meg a halászlévet, ott kint a téren eszik meg. Ott megkóstolják egymás borát, egymás pálinkáját, egymás halászléjét. Nem melleleg jól is érzik magukat. A színpadon, illetve színpadokon nagyon sok műsor van. Úgyhogy ez aztán végképp egy olyan közösségi rendezvény – azért is jönnek nagyon sokan most már vendégségbe, most már lassan több vendégünk lesz, mint ahányan lakunk a városban –, amely ritkaságszámba megy. Rengeteg fesztivál van az országban, de ilyen, az ritkaságszámba megy.

M. A.: *Hadd kérdezzem meg, meg mer kóstolni halászlét? Mert, hogy mit szólnak, akiket nem kóstolja meg?*

Zs. R.: Mindegyiket nem tudom megkóstolni. Számtalan helyre hívnak az asztalokhoz, néhány meghívást el tudok fogadni, mindet nem.

M. A.: *És ebből nincs probléma, hogy miért pont azokat fogadta el és...?*

Zs. R.: Nem, nincs ebből.

M. A.: *Akkor ez egy jó város, ez a Baja.*

Zs. R.: Jönnek-mennek, megkóstolják egymás halászléjét, és mindegyik megmondja, hogy az övé jobb, mint a másiké. De hát ez már csak ilyen.

M. A.: *És nincs belőle probléma.*

Zs. R.: Nincs. Se probléma, se vita nincs belőle. Még egyszer mondom: 1600 bográciban fő a halászlé. Szombaton minden családnál főznek halászlét, mindegyik más, és mindegyik a legjobb. És ebben nálunk nincsen vita.

M. A.: *Egy polgármester a családján, a gyerekein keresztül többféle kisebb – hogy úgy nevezem – közösségbe vagy intézményféleséghez kapcsolódik. Mit gondol a magánember szemével a polgármester munkájáról?*

Zs. R.: Most, amikor megkértek a szervezők az újévi koncerten az ünnepi beszéd elmondására, akkor éppen ezt mondtam: nem tudok családapaként vagy magánemberként mást mondani, mint polgármesterként. Nem tudok másképp gondolkodni, nem tudom másképp megítélni a dolgokat, merthogy ezek nem jelmezek, amiket az ember fölvesz. Reggel fél nyolckor felveszi az ember a polgármesteri jelmezt, hazamegy valamikor, és akkor családapa. Nem. Ugyanazt tudom gondolni magánemberként, mint polgármesterként. Ugyanúgy fontosak a közösségek. Nem csak polgármesterként. Mondjuk néhány közösség tagjaként is. Merthogy igen, a gyerekeimmel, a családommal Baján lakunk. Ugyan most már a nagyfiam Budapestre jár egyetemre, de a két kisebb Baján két külön iskolába jár. Természetesen vannak barátaink, ismerőseink, közösségek, ahova el szoktunk járni. Ugyanazt gondolom magánemberként is, hogy ennek a városnak szüksége van az összefogásra. A bajaiak meg a bácskaiak szorgalma-

sak, megtanulták tisztelni a környezetet. Szeretjük a Dunát, nem tudnánk máshol élni, és tiszteljük. Szeretjük a Gemencet, nem tudnánk máshol élni, és vigyázunk rá. Tehát a bajai ember az ugyan városi ember, mert ez mégis csak egy majdnem 40 ezer lakosú város, de azért ilyen tekintetben azt mondom, hogy egy nagyon jó kisközösség. Azt nem mondom, hogy mindenki mindenkit ismer, de mindenki bajai, tudja, hogy mi a bajaiság lényege: a természet tisztelete, a Duna tisztelete, a halászlé szerete, a nemzetiségek hagyományainak a tisztelete. Annak az örökségnek a tisztelete, ami Bácskában megvan. És fontos. Az elmúlt négy évben ebben léptünk előre, hogy a hagyománytiszteletet próbáljuk a saját magunk – bocsánat! – hasznára váltani. Hogy modernebb formában, a mai kor követelményeinek megfelelően kínáljuk a vendégeknek, hogy jöjjenek hozzánk, nézzenek körül. Nemcsak a halfőző fesztiválon, hanem máskor is. Én azt gondolom, aki eljön egyszer Bajára, az vissza fog járni, mert megéri ezt a sajátos hangulatát ennek a városnak.

M. A.: *Ez valóban így van. Ősszel jártam Baján hosszabban – és Munczig Edit segítségével – a környező településeken is. Beszéltem polgármesterekkel, iskolaigazgatókkal, művelődést vezető, irányító emberekkel. Baján is beszéltem – ajánlott – emberekkel, így egy katolikus pappal is. Erről jut eszembe, és hadd kérdezzem meg – én Pápán nőttem fel, és ott szerzett tapasztalataim alapján kérdezem, nagy*

adományok tartva, ha a felekezetek között jó a viszony, jó átjárás van –, hogy van ez Baján?

Zs. R.: Ugyanúgy, mint a nemzetiségekkel. Tehát békében megférünk egymás mellett. Békében tudunk együttműködni. Minden esztendőben, nem csak az ökumenikus imahét keretében, hanem egyébként is, a felekezetek tudnak egymással szót érteni. Én nem tudok olyan problémáról, ami amiatt lenne Baján, a városban, akár a közösségi szinten, akár más szinten, hogy valaki más vallási felekezethez tartozik. Jómagam, a családommal együtt, hívő, hitét gyakoroló római katolikus vagyok, de ettől még én is részt vettem, mert akkor volt időm, a református templomban, amikor volt az ökumenikus imahét befejezése. Ettől még részt vettem az evangélikus templomban akkor, amikor a lelkészasszony beiktatása volt. Nem látok én ebből semmi problémát, nem is nagyon van. A bajaiak ilyen tekintetben is nagyon toleránsak.

M. A.: *Ez nagy áldása az égnek. Hadd kérdezzem meg, hogy a környező települések között van-e olyan polgármester, akinek a munkáját figyelemre méltónak találja. Olyan szempontból is, hogy példaértékű lehet esetleg a lapban az ország polgármestereinek. Olyan polgármester, akivel akár együttműködés folytán, akár – valamilyen – hír alapján úgy gondolja, hogy a településére mint közösségre koncentrálni épít. Ilyet tudna-e mondani?*

Zs. R.: Hát, nehéz kérdést tesz fel egyrészt, meg könnyűt. Tehát én nem tudok, nem is akarok kiemelni egyetlen polgármester kollégát sem. Országgyűlési képviselőként én 1998 óta vagyok ennek a térségnek a megválasztott képviselője. Most polgármesterként is szolgálhatom a saját közösségemet. Minden polgármesterrel a választókerületben, illetve a térségben, napi kapcsolatban vagyunk. Majdnem minden nap beszélünk, találkozunk, ha problémánk van, megbeszéljük. Azt tudni kell, hogy a Bácska fővárosa Baja. Amikor Bajának jól ment, akkor a vidéki településeknek is jól ment. Amikor Bajának nem ment jól, akkor a vidéki településeknek sem ment jól. Baja nem tudja önmagában kihasználni a turisztikai lehetőségeit, össze kell fognunk a vi-





déki településekkel. És ezért fontos, hogy Baját fölörgessük, több munkahely legyen, hogy fölpezsdüljön az élet – ebben előreléptünk az elmúlt esztendőben – mert ez a vidéki településekre jó hatással van. Én csak olyan polgármester kollégát ismerek, aki a saját településéért a tűzbe menne. Van olyan polgármester, aki most már idén 24. éve polgármester. Van ilyen is a térségben. A rendszerváltozás óta polgármester: Nagybaracsán, Király Sándor. Van olyan polgármester, aki csak ebben a ciklusban polgármester, csak 2010 óta, és akkor innentől kezdve színes a paletta, hogy ki mióta polgármester. És egy összetartó közösség. Nem mondom, hogy nincsenek vitáink. Amikor a kistérségi társulás létrejött, akkor is voltak vitáink. Különböző társulásokban vannak vitáink. De az a közös cél, hogy Bácskát kell fejlesztenünk, hogy Bácska érdekeit kell néznünk minden tekintetben. Ha a költségvetésünkről van szó, akkor, ha a fejlesztéseinkről van szó, akkor, ha a programjainkról van szó, akkor. Ez mindig megvolt, és én azt remélem, hogy ez mindig meg is lesz. Tehát nem csak Baja – azért mondtam, hogy fontos nekünk a vidéki települések sorsa is –, hanem a bácskai térség az, aminek fejlődnie kell, amiért dolgozunk. Még azt se mondom, hogy nincsen vita néha a vidéki települések és Baja város érdeke között. Merthogy hazudnék, ha ezt mondanám. De ezt is tudjuk kezelni, mert nekünk, mindannyiunknak a bácskai térséget kell fejleszteni. És ezért minden polgármester, amellet, hogy a saját települését képviseli, amellet képviseli egy kicsit Bácskát is.

M. A.: *Arról mi a véleménye – én falukutató voltam az életem első felében, és mindig az az érzésem, hogy egy*

falut egy polgármester jól átláthat, vezethet úgy, hogy gyakorlatilag minden embert ismer, tehát mindenkit képviselhet, egy városnál ez egy nehéz dolog –, hogy más szempont szerint kell, hogy gondolkodjon egy falusi és egy városi polgármester, mikor fejlesztésről beszél?

Zs. R.: Bizonyos szempontból igen, bizonyos szempontból nem. Nem nehezebb ez, mint vidéki településen csinálni. Nézzük meg Baját! Majdnem 40 ezres város, több városrészrel: Szentistván, Katonaváros, Kiscsávoly, Homokváros, Józsefváros, és még sorolhatnám azokat a városrészeket, amelyekből összetevődik a város. Nem lehetetlen mindenkinek a javára lenni, de nem is mindig lehetséges. Tehát annyiban könnyebb munka – ez nem jó szó, mert szerintem nincsen könnyű munka, illetve könnyű munka az, amit nem végeznek el –, annyiban más, mondjuk egy kis településen polgármesternek lenni... Máshonnan közelítem meg a dolgot. Például Baján van 10 egyéni önkormányzati választókerület az önkormányzati választáson. Mindegyik, ugye, merthogy nagyjából egyformán kellett összerakni, nagyjából 3000 fős. A választókerületekben három olyan település van, ami 3000 fő fölötti, az összes többi 3000 fő alatti. Tehát gyakorlatilag a bajai polgármester az 10 vidéki települést irányítja. De ez egy választókerületi szempont. Az előbb mondtam egy városrészi szempontot. Tehát nehezebb, de nem lehetetlen mindenkét képviselni, csak meg kell találni azokat az egyensúlyokat, amelyekre figyelni kell. A fejlesztéseknél figyelni kell, hogy minden városrészt jusson fejlesztés. Nem mindenhova ugyanaz, mert van, ahova utat kell építeni, van, ahova – például most

Szentistvánra – csatornát. De azért, hogy ne az legyen, hogy csak a belvárossal foglalkozunk, csak a belvárost újítjuk fel, hanem a külső városrészekre is jusson elég figyelem, ott is legyenek fejlesztések, ott is építettünk játszótereket, alakítottunk ki közösségi tereket. Tehát ezt is megpróbáltuk, de nyilván egy kisebb település polgármesterének más a dolga ilyenkor, mert ott aztán tényleg mindenki mindenkit ismer, ott a falut kell fejleszteni, vagy a községet kell fejleszteni. Ilyen tekintetben talán egyszerűbb a dolga, de nem könnyebb.

M. A.: *Megtenné-e, hogy mond egy olyan esetet polgármestersége idejéből, amikor egy problémával találkozott, amiről úgy érzi, hogy komoly probléma volt, és sikeresen megoldotta. És ez lehetőleg olyan példa legyen, ami a lapot olvasó polgármestereknek is tanulságára lehet. Tud ilyet?*

Zs. R.: Most hirtelen egy jutott eszembe, és ezzel mindenki megküzdött. Aztán majd, ha közben eszembe jut más, azt is mondom. A költségvetésünk. Én úgy lettem polgármester, hogy mi úgy vettük át a költségvetést, hogy hát, bizony hiányzott belőle pár százmillió forint. És el kellett döntününk, hogy mit csinálunk. Megpróbálunk még hitelt fölvenni, és akkor megpróbáljuk ezt így túlélni, vagy belevágunk, és elkezdjük rendbeszedni a pénzügyeinket. Mi az utóbbit tettük. Tehát amikor az önkormányzati választások voltak 2010-ben, akkor mi végigjártuk a lakosokat, majdnem mindenhova bementünk, megkérdeztük, hogy mi tartanak a legnagyobb problémának, mit szeretnének. Eből kialakult a *Bajaiak Programja* nevű program. Ez egy az egyben, szó szerint lett a városgazdasági programunk. Abban azt vállaltuk, hogy az első négy esztendőben rendbe tesszük a közös pénzügyeinket, hogy pénzügyi mozgástérrel rendelkezünk, hogy a most induló fejlesztési ciklusban olyan fejlesztésekbe tudjunk belefogni, ami hasznot hoz a városnak. Most ez nem volt egyszerű dolog, hogy mi azt választottuk, hogy rendbetesszük a költségvetést. Emiatt – de én azt vallom most is, hogy jól döntöttünk – rengeteg konfliktusunk volt, rengeteg konfliktust kellett főlvállalnunk. Például nem bírta el a



város költségvetése, és a negyedére kellett visszaszorítanunk a sport költségvetését. Vissza kellett szorítanunk azokat a támogatásokat, amelyeket „államháztartáson kívülre”, különböző szervezeteknek adtunk. A saját magunk dolgain is spórolni kellett, a hivatalon, az intézményeken, azon a rendszeren, amit működtettünk. Teljesen át kellett alakítani, olyanná, ami megfelelő módon működik, hogy tehát el tudjuk végezni, el tudjuk látni a feladatainkat, de takarékosabban. Ezt elértük. És nem csak azért, mert a kormány átvállalta az adósságunkat, mert ez fontos volt, hogy a 8 milliárdos adósságunkat átvállalta, és 30 év után nincs adósságunk. Hanem azért, mert mi magunk is meghoztuk azokat a döntéseket, amelyeket meg kellett hozni. Most azt mondhatjuk, hogy a város pénzügyileg rendben van, a könyvvizsgáló is azt írta le most a költségvetésünkről, hogy stabil pénzügyi helyzetben van a város. A feladatainkat sokkal takarékosabban tudjuk elvégezni, kevesebb pénzbe kerül az, amit csinálunk, mint eddig. És pénzügyi mozgástérrel rendelkezünk, hogy bárki is kerüljön majd az önkormányzati választásokon hatalomra Baján, olyan fejlesztésekbe tudjon belevágni, ha nem herdálja el ezt a lehetőséget, ami hasznot hoz a városnak. És mindebből adódóan, habár nagy konfliktusokat vállaltunk, kevés problémánk adódott, mert én azt mondtam, azt is vallom, ezt is csináltuk, minden esetben kiálltunk, és őszintén elmondtuk, hogy mit miért csinálunk. Így aztán persze sok döntésünk nem

tetszett, de mégis közösen idáig eljutottunk. És én azt gondolom, hogy ez nagy eredmény. De természetesen vannak példák, hát, amikor a belváros felújítása történt, akkor ugye, a belvárosban rengeteg üzlet van, ugye azt nem tudjuk megcsinálni, hogy kivisszük a város szélére, megcsináljuk a belvárost, és akkor visszahozzuk. Tehát ott föl volt túrva, hetekig, hónapokig por volt vagy sár volt. Nagyon konfliktusos időszak volt, például az ottani üzlettulajdonosokkal. Adtunk is nekik egyébként kedvezményt. De váltig azt mondtuk, hogy érdemes vállalni, mert hogyha ezt megújítjuk, ha sikerül megcsinálni – és itt is őszintén beszéltünk, nem kerteltünk –, ha ki tudjuk húzni ezt az időt, ha el tudjuk végezni a munkát, akkor rengeteg vendég lesz a belvárosban, akik ott fogják elkölteni a pénzüket, és oda fognak menni. És így lett. És most már gyakorlatilag ezen a konfliktuson is túl vagyok. Tehát én azt gondolom, ha csak ilyen példákat is mondok, érdemes, sőt talán ezt érdemes egyedül, hogyha az ember ilyen feladatba vágja a fejszét, kiállni elmondani, hogy mit miért tesz, mert az emberek nem szeretik, hogyha hímelnék-hámolnak, nem szeretik, hogyha hazudoznak vagy félrevezetik őket. Viszont partnerek tudnak lenni abban, hogyha ismerik a közös célt.

M. A.: *Miután ennyi időt kaptam, csak azt hadd kérdezzem még meg, mert egy jó polgármesternek azt is célja lehet elérni, hogy a körülötte levők kontrollálni tudják, mit gondol, hogy a bajai nép tart felé?*

Zs. R.: Én azt remélem, hogy igen. Mert én azért az országgyűlési képviselői munkámat is úgy végeztem, a polgármesteri munkámat is próbáltam úgy végezni, hogy meghallgattam, meghallgatok mindenkit. Elsősorban nem vagyok kíváncsi a dicséretre, hanem a kritikákra, jó tanácsokra, mert abból tanul az ember. Tehát az elmúlt négy évben is, rengeteget tanultam abból, hogy nagyon sok emberrel sikerült beszélnem. Jó, hogyha belátja egy polgármester, hogy nem nélkülözhetetlensége és remek adottságai miatt polgármester, hanem a közösség akaratából. És ennek a közösségnek kell segítenie, ezt a közösséget kell szolgálnia minden nap. Jó, ha ezzel az ember tisztában van, ha képes meghallgatni az embereket, találkozni velük, meghallgatni a tanácsaikat, elfogadni a kritikáikat. Jó, hogyha a polgármester a fejében tartja, hogy senki nem hiba nélküli. Az, amit ő végez, az sem. Amit én végeztem, az sem hiba nélküli. Így visszagondolva, van néhány olyan dolog, amit másképp csinálnék, nem mondom, hogy más, mert azokat csinálnám, de egy kicsit másképp. Illetve, hogyha nem én leszek a polgármester, és kíváncsi lesz az utódom arra, hogy mit kéne javítani, akkor azt is meg tudnám mondani őszintén, hogy mik azok a pontok, ahol javítani kéne. Ha az ember ezzel tisztában van, akkor nyugodtan rábíthatja magát a közösségre. Én '98 óta vagyok országgyűlési képviselője ennek a térségnek, mindig nyugodtan rábíztam magam erre a közösségre. Polgármesterként is az volt a legjobb érzés, hogy minden nap számíthattam a bajaiakra. Bármilyen probléma volt, még akkor is, ha nem értettünk egyet. Baja érdekében minden nap számíthattam rájuk. És ennél, azt gondolom, egy polgármesternek nem adhat meg több.

M. A.: *Polgármester úr, köszönöm a beszélgetést! És örülök, hogy 30 percet itt ülhettem magával.*

Zs. R.: Köszönöm szépen az érdeklődést.

ZSIGÓ RÓBERT (Bácsalmás, 1967) politikus. 1998 óta Baja és térsége egyéni országgyűlési képviselője, 2010 óta Baja város polgármestere.